

Arrest

nr. 162 984 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op dezelfde dag.

De motieven luiden als volgt:

*"Aan de heer
naam: K. (...)*

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats:

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval ALIAS:

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging

Artikel 74/14:

- Artikel 74/14 § 3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

- Artikel 74/14 § 3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Geen arbeidskaart/ beroepskaart- PV nr LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone Landen.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was (PV nr LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone landen bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerste volgende vlucht met bestemming Rusland/om de overname te vragen aan (land). Mocht de overname door (land) niet mogelijk zijn, om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Rusland.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was (PV nr LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone landen bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijn laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

1.2. Op 28 oktober 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op dezelfde dag.

De motieven zijn de volgende:

"Aan de heer :

naam: K. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: 14.06.1978

geboorteplaats:

nationaliteit: Rusland

In voorkomend geval ALIAS...

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.10.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart/beroepskaart aan het werk was (PV nr LE.69.L3.004123/2015 opgesteld door politiezone landen bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- *voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

1.3. Verzoeker dient op 6 november 2015 een vordering in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de twee vermelde bestreden beslissingen. Deze vordering wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 156 367 van 12 november 2015.

1.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 november 2015 wordt gerepatrieerd naar de Russische Federatie.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring voor wat betreft de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen voor zover het beroep gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker vecht een beslissingsmaatregel aan waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op zijn verblijfstoestand.

Overeenkomstig artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. R.v.St., nr. 46.816 van 31 maart 1994) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 november 2015 werd gerepatrieerd.

Verzoeker heeft geen belang bij het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing."

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel opleveren.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van verzoekende partij, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De vaststelling dringt zich op dat de eerste bestreden beslissing door de repatriëring naar de Russische Federatie op 18 november 2015 volledige uitvoering heeft gekregen zodat verzoekende partij in beginsel geen voordeel meer kan halen uit het ingestelde beroep. Gevraagd naar het actueel belang dat verzoekende partij nog kan doen gelden bij het beroep, stelt de raadvrouw van verzoekende partij ter terechtzitting dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, zonder voorwerp is. De raadvrouw toont aldus niet hoe hoe het ingestelde beroep tot nietigverklaring, voor wat betreft de eerste bestreden beslissing die inmiddels werd uitgevoerd, de verzoekende partij thans nog tot voordeel kan strekken. Evenmin voert de raadvrouw nuttige gegevens aan die kunnen aantonen dat de verzoekende partij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel en rechtstreeks belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). De exceptie is gegrond.

3.3. Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre dit betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. De middelen die gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing zijn evenzeer onontvankelijk en moeten niet worden onderzocht.

De Raad zal enkel die middelen of onderdelen ervan onderzoeken voor zover deze betrekking hebben op het bestreden inreisverbod.

4. Onderzoek van het beroep tot nietigverklaring voor wat betreft de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

4.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 34 van de Verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het eerste middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“3.1. Eerst onderdeel

Het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat tegenpartij het bestaan van het visum van verzoeker in overweging genomen heeft.

Het visum dekt een verblijf van 90 dagen dat op 21.9.2015 begon en aldus tot 19.12.2015 loopt.

Dit laat in principe tegenpartij niet toe aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven zonder in de motivering van dit bevel aan te tonen dat er met het bestaan van het visum rekening gehouden werd.

Tweede onderdeel

Verzoeker zou overeenkomstig artikel 2 van de richtlijn 2008/115/EG niet het voorwerp van en terugkeerbeslissing en van een inreisverbod kunnen uitmaken. Dit artikel luidt immers als volgt:

Werkingsfeer

1. Deze richtlijn is van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

2. De lidstaten kunnen besluiten deze richtlijn niet toe te passen op onderdanen van derde landen:

a) aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscore, of die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het op niet reguliere wijze overschrijden over land, over zee of door de lucht van de buitengrens van een lidstaat, en die vervolgens geen vergunning of recht heeft verkregen om in die lidstaat te verblijven;

b) die verplicht zijn tot terugkeer als strafrechtelijke sanctie of als gevolg van een strafrechtelijke sanctie overeenkomstig de nationale wetgeving, of jegens wie een uitleveringsprocedure loopt.

3. Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore.

Artikel 3.2 van de richtlijn beschrijft het illegaal verblijf als volgt:

„illegaal verblijf”: de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat, van een onderdaan van een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toegang die zijn vastgesteld in artikel 5 van de Schengengrenscore, of aan andere voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat;

De bestreden beslissing maakt geen melding van het visum van verzoeker.

Om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen geven had tegenpartij eerst zijn visum moeten nietigverklaren. De procedure wordt door artikel 34 van de verordening 810/2009 van 13.7.2009 geregeld:

Artikel 34

Nietigverklaring

1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.

3. Een visum kan worden ingetrokken op verzoek van de visumhouder. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven worden van de intrekking in kennis gesteld.

4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.

5. Indien een visum wordt nietig verklaard of ingetrokken, wordt daarop het stempel „NIETIG VERKLAARD” of „INGETROKKEN” aangebracht en worden het optische variabele kenmerk van de visumsticker, het veiligheidskenmerk „latent-beeldeffect” en het woord „visum” ongeldig gemaakt door middel van een doorhaling.

6. De beslissing tot nietigverklaring of intrekking van een visum en de gronden waarop deze is gebaseerd, wordt aan de aanvrager kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

7. Visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, hebben een recht van beroep tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek ingetrokken is. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring of intrekking heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

8. Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening.

Door die procedure niet te volgen heeft tegenpartij zich in de onmogelijkheid gesteld aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod te geven.

Derde onderdeel

Mocht tegenpartij voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van artikel 2.2.b van de richtlijn gegeven werd, en dus buiten de werkingssfeer van de richtlijn, dan heeft dit als gevolg dat ten aanzien van verzoeker geen inreisverbod genomen kon worden.

In ieder geval kan de verplichting tot terugkeer niet als een strafrechtelijke sanctie in de zin van dit artikel gezien worden.

Eenzijds wordt er in de bestreden beslissing enkel melding gemaakt van een proces-verbaal, en niet van een strafrechtelijke veroordeling.

Anderzijds zijn de enige strafrechtelijke sancties in de wet van 15.12.1980 voorzien in artikelen 75 tot en met 81 onder de titel IV "Strafbepalingen".

Bovendien werd ter gelegenheid van de aanhouding van verzoeker geen gebruik gemaakt van de Salduz-procedure, wat nog verder aantoont dat de procedure geen strafrechtelijke karakter heeft."

4.2. Nu het beroep tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk werd verklaard, wordt het middel enkel onderzocht voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. Een bepaling uit een richtlijn heeft immers slechts directe werking indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk van een discretionaire uitvoeringsmaatregel. De bedoelde richtlijn werd in Belgisch recht omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) die op 27 februari 2012 in werking is getreden. De verzoekende partij toont niet aan dat deze richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op de Terugkeerrichtlijn.

De motieven van het bestreden inreisverbod kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod is opgelegd, derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad herinnert er aan dat er geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898), zoals ook blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van 28 oktober 2015, gepaard ging met het bestreden inreisverbod van 28 oktober 2015. Uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt dat dit verbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan", wat in deze het geval is. Uit het bevel van 28 oktober 2015, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, blijkt immers dat verzoekende partij in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar artikel 34 van de Verordening 810/2009 van 13 juli 2009 en daarbij stelt dat haar visum eerst had moeten worden nietig verklaard alvorens werd overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en vervolgens het opleggen van een inreisverbod, toont zij niet aan welk belang zij nog heeft bij dit onderdeel van het middel. Immers heeft de raadvrouw van verzoekende partij ter zitting verklaard dat het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding oog op verwijdering van 28 oktober 2015, "zonder voorwerp" is. Bij gebrek aan enige staving van een concreet voordeel en een

actueel en rechtstreeks belang bij de nietigverklaring, werd het beroep tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk verklaard.

De vaststelling dat verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, blijft dus gehandhaafd. De vaststelling dat de gemachtigde in casu dan ook verplicht was om in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, een inreisverbod op te leggen, blijft evenzeer overeind. Het betoog van verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk, nu de reden waarom het inreisverbod wordt opgelegd rechtstreeks gekoppeld wordt aan motieven in de eerste bestreden beslissing die gehandhaafd blijven.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4.3. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 7, eerste lid, 8°, 62 en 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Uit het betoog van verzoekende partij kan eveneens worden afgeleid dat de schending wordt aangevoerd van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest. Het tweede middel luidt als volgt:

“Eerst onderdeel

De bestreden beslissing baseert zich ook op de volgende overweging :

Verzoeker heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten

Verzoeker heeft wel een verblijfsadres, namelijk (...) maar werd niet in aanwezigheid van een tolk verhoord zodat hij dit adres niet kon meedelen. De bestreden beslissing schendt ook op dit punt artikel 62 van de wet.

Tweede onderdeel

De politie heeft verzoeker en de heer S. (...) aangehouden in het huis gelegen (...)te (...) en is enkel binnen geraakt door het slot te forceren.

De politie beschikte echter niet om een toelating om het huis binnen te komen en was ook niet houdster van een huiszoekingsbevel.

De eventuele bewijzen ter gelegenheid van die huiszoeking zijn bijgevolge nietig en kunnen niet tegen verzoekers gebruikt worden, zonder artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en bijgevolge artikelen 7 en 47 van het Handvest te schenden.

Het proces-verbaal opgesteld door de politie Landen stelt dat de politie een telefoon kreeg om te melden dat er mogelijks een inbraak in het huis gelegen (...) plaatsvond.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass., 4.1.2006, P051417F –stuk 11) en de rechtsleer (Franchimont, Manuel de procédure pénale, 2009, Larcier, pp. 464-465) moet uw Raad zich daarover uitspreken en aldus beslissen indien de politie over voldoende elementen beschikte om het huis binnen te dringen zonder over een huiszoekingsbevel te beschikken.

Verzoekers menen dat dit niet het geval is aangezien het proces-verbaal zelf niet vermeldt wie naar de politie belde en welke de aanwijzingen waren dat er effectief een inbraak aan de gang was.”

4.4. De Raad stelt vast dat de argumentatie in het tweede middel uitsluitend is gericht tegen de in de eerste bestreden beslissing vermelde motieven. De Raad wijst er nogmaals op dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, zoals blijkt uit punt 3. Dit middel dient derhalve niet te worden onderzocht.

4.5. In een derde middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, van artikel 1 van de wet van 19 februari 1965 betreffende de uitoefening van de zelfstandige beroepsactiviteiten der vreemdelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

De uiteenzetting in het derde en het vierde middel gaat als volgt:

“De bestreden beslissing verwijt aan verzoeker dat hij niet op een arbeidskaart/beroepskaart beschikt.

Dat tegenpartij zelfs niet probeerde wat ze als een werkrelatie kwalificeerde verder te definiëren bewijst dat ze niet zorgvuldig te werk ging.

Ze probeerde immers zelfs niet te bepalen indien verzoeker volgens haar op een arbeidskaart of op een beroepskaart moest beschikken. Tegenpartij heeft aldus twee zeer zware beslissingen genomen, namelijk een terugkeerbeslissing en een inreisverbod, zonder die zorgvuldig voor te bereiden, en onder andere zonder verzoeker eerst in aanwezigheid van een tolk te laten verhoren.

Zodoende heeft tegenpartij zowel haar motiveringsplicht als haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

(...)

Artikel 3 van de wet van 30.4.1999 luidt als volgt:

Art. 3. Deze wet is van toepassing op de buitenlandse werknemers en op de werkgevers. Voor de toepassing van deze wet worden gelijkgesteld :

1° met buitenlandse werknemers : de buitenlandse onderdanen die anders dan krachtens een arbeidsovereenkomst, arbeid verrichten onder het gezag van een ander persoon; 2° met werkgevers : de personen die de onder 1° genoemde personen tewerkstellen. Voor de toepassing van deze wet worden de schouwspelartiesten vermoed te zijn aangeworven met een arbeidsovereenkomst voor bedienden, tenzij het tegendeel wordt bewezen.

De bestreden beslissing stelt niet dat verzoeker een werk onder het gezag van een ander persoon uitoefende. Met andere woorden motiveert de bestreden beslissing niet dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 3 van de wet van 30.4.1999 zou vallen, zodat hem niet verweten kan worden niet over een arbeidskaart.

Het toepassingsgebied van de wet van 19.2.1965 wordt als volgt door artikel 1 van de wet beschreven:

Artikel 1. (Elke vreemdeling die op het grondgebied van het Koninkrijk een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent hetzij als fysiek persoon hetzij binnen een vereniging of een vennootschap naar rechte of in feite, moet in het bezit zijn van een <beroepskaart>.) <W 2001-02-02/36, art. 2, 002; Inwerkingtreding : 01-09-2001> (Voor toepassing van deze wet wordt als een zelfstandige activiteit beschouwd, de activiteit die niet onder de toepassing valt van de regeling betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit.) <W 10-01-1977, art. 1>

De zelfstandige beroepsactiviteit wordt niet nader door die bepaling beschreven.

Het begrip verwijst echter naar een economische activiteit. Er zou anderzijds geen sprake zijn van een beroepsactiviteit.

Wanneer, zoals in casu, de activiteit geen loon of geen vergoeding oplevert kan die niet onder het toepassingsgebied van de wet vallen.

Door aan verzoeker te verwijten noch over een arbeidskaart noch over een beroepskaart te beschikken terwijl verzoeker noch onder het toepassingsgebied van de wet van 30.4.1999 noch onder het toepassingsgebied van de wet van 19.2.1965 valt heeft tegenpartij de in het middel ingeroepen bepalingen geschonden.”

4.6. In voormeld betoog wordt uiteengezet dat verzoekende partij ten onrechte wordt verweten niet over een arbeidskaart/beroepskaart te beschikken en dat het inreisverbod zonder zorgvuldige voorbereiding werd opgelegd.

Doordat het beroep tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is verklaard, zoals vastgesteld in punt 3, blijft de vaststelling dat verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, gehandhaafd. De vaststelling dat de gemachtigde in casu dan ook verplicht was om in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen, blijft evenzeer overeind. Het betoog van verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk, nu de reden waarom het inreisverbod wordt opgelegd rechtstreeks wordt gekoppeld aan motieven in de eerste bestreden beslissing die gehandhaafd blijven.

Het betoog kan wel worden onderzocht voor wat betreft het bepalen van de termijn van het inreisverbod. In casu wordt een inreisverbod voor een termijn van twee jaar waarbij wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Uit het “*Administratief verslag: Zwartwerk*” dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de verzoekende partij samen met haar kompaan door de politie op heterdaad werden betrapt terwijl zij aan het werk was zonder arbeidskaart of beroepskaart. Ongeacht het gegeven of de verzoekende partij nu als werknemer of als zelfstandige aan het werk zou zijn, staat vast dat zij daartoe de vereiste machtiging nodig had, hetgeen niet het geval was. Dat de verwerende partij haar status verder zou moeten onderzoeken, haar erover zou moeten hebben gehoord en erover zou moeten motiveren gaat derhalve

niet op. Evenmin moest specifiek worden gemotiveerd in het licht van de toepassing van de wet van 30 april 1999 dan wel deze van 19 februari 1965.

In de mate waarin zij stelt dat één en ander een beroeps- en dus economische activiteit veronderstelt, en dat indien de activiteit geen loon of geen vergoeding oplevert, die niet onder het toepassingsgebied van de wet kan vallen, moet andermaal worden verwezen naar de vaststellingen die in het administratief verslag werden opgenomen, met name dat de verzoekende partij en haar kompaan aan het werken waren en zich verstopt hadden in de woning bij binnenkomst van de politie. In het licht van die omstandigheden en voor zover de verzoekende partij zou kunnen worden gevolgd, komt het haar toe om met objectieve elementen aan te tonen dat zij de werken heeft verricht zonder dat daar enige vergoeding tegenover stond. Zij blijft daartoe volledig in gebreke. Meer nog, in het verzoekschrift drukt zij zich in de voorwaardelijke wijs uit, "*Indien...*", zonder deze these specifiek op haar eigen situatie toe te passen, laat staan enig bewijs te leveren.

Het derde en vierde middel zijn, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

4.7. In een vijfde middel wordt de schending aangehaald van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie.

Het vijfde middel luidt als volgt:

"Volgens de constante rechtspraak van Uw Raad (zie bv CCE, arrest 141.437 van 21.3.2015) had tegenpartij de verplichting verzoeker te horen vooraleer een inreisverbod te nemen.

Verzoeker werd niet verhoord en zijn schoonmoeder werd pas om 18 uur 50, hetzij na de betekening van de bestreden beslissingen, verhoord. Tegenpartij probeerde verzoeker wel te verhoren maar dit gebeurde na de bestreden beslissingen en zonder tolk, zodat verzoeker zich niet effectief heeft kunnen uitspreken.

De schending van het hoorrecht brengt de onwettelijkheid van het inreisverbod met zich mee indien verzoeker aantoont dat, mocht hij verhoord zijn geweest, dit tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Verzoeker had kunnen uitleggen dat hij de partner van Mevrouw K. (...), van Belgische nationaliteit, is, en dat ze van plan zijn te huwen.

Tegenpartij had in dit geval met dit gezinsleven rekening moeten houden en had mogelijks een andere beslissing genomen.

Verzoeker had ook andere elementen kunnen laten gelden zoals:

- Het feit dat hij wel over een adres beschikt;*
- Het feit dat hij over een geldig visum beschikt;*
- Het feit dat de politie onwettelijk binnen het huis gelegen (...) te (...) kwam;*
- De omstandigheden in dewelke hij zijn partner en diens moeder wenste te helpen, ter gelegenheid van hun toekomstige verhuizing.*

Ook wanneer tegenpartij overweegt een bevel om het grondgebied te geven moet ze op voorhand de vreemdeling horen. Dit blijkt uit het arrest Mukarubega t. Frankrijk (EHJ,5.11.2014, C-166/13). Het Hof oordeelde immers:

In omstandigheden als die van het hoofdgeding moet het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dat van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en met name artikel 6 ervan, aldus worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat een nationale autoriteit een derdelander niet specifiek over een terugkeerbesluit hoort, wanneer zij, na te hebben vastgesteld – na een procedure waarin zijn recht om te worden gehoord volledig is geëerbiedigd – dat die derdelander illegaal op het nationale grondgebied verblijft, voornemens is een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, ongeacht of dat terugkeerbesluit al dan niet volgt op de afwijzing van een verblijfsaanvraag.

Het horen van verzoeker had hem de mogelijkheid gegeven de hierboven vermelde elementen te laten gelden, die mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen leiden."

4.8. De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt

101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de geldingstermijn van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat zij de partner is van mevrouw K, die de Belgische nationaliteit heeft, en dat zij van plan zijn te huwen.

De verwerende partij doet dienaangaande gelden dat de verzoekende partij op 28 oktober 2015 werd gehoord en dat uit het administratief verslag blijkt dat zij verklaarde een toerist te zijn in België. Op 29 oktober 2015, om 14u20, werd zij opnieuw gehoord, waarbij zij verklaarde sedert 1,5 maand in België te zijn, met paspoort en visum naar hier te zijn gekomen, nog steeds in het bezit te zijn van haar reisdocumenten en dat zij een vriendin heeft op Belgisch grondgebied. Derhalve, zo stelt de verwerende partij, werd zij in de mogelijkheid gesteld naar behoren haar standpunt kenbaar te maken.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij, voorafgaand aan de afgifte van het inreisverbod wel degelijk werd gehoord. Uit het *“Administratief verslag: Zwartwerk”* d.d. 28 oktober 2015 blijkt dat, toen verzoekende partij op 28 augustus 2015 op heterdaad werd betrapt door de lokale politie van Landen op het verrichten van werk zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart/beroepskaart, door de politieagent gepeild werd naar de reden voor haar verblijf in België. Verzoekende partij heeft toen verklaard in België te verblijven voor toeristische doeleinden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel wordt de inhoud van dit verslag geacht met de waarheid overeen te stemmen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk om welke redenen zij naar aanleiding van deze afgelegde verklaringen niet meteen kon wijzen op haar vermeende relatie met mevrouw K., maar het staat alleszins vast dat zij in de gelegenheid werd gesteld aan te geven om welke redenen zij in België verbleef. Uit het administratief verslag kan geenszins worden afgeleid dat er communicatieproblemen waren, minstens toont verzoekende partij niet aan dat de omstandigheden van dit verhoor van die aard waren dat zij niet in de mogelijkheid was om zich op een verstaanbare wijze uit te drukken.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij niet te gepasten tijde in de gelegenheid zou zijn gesteld om de verwerende partij te wijzen op haar vermeende relatie met mevrouw K. Door dat niet te doen heeft zij de verwerende partij zelf verhinderd om rekening te houden met die elementen, zo ze al bewezen zouden kunnen worden geacht. Overigens, en ten overvloede, wat betreft de stukken die worden gevoegd bij het verzoekschrift: noch de bijzonder onduidelijke, niet-gedateerde foto's, noch de verklaring van mevrouw K. waarin zij de relatie bevestigt en zij voor het overige vooral de nadruk legt op het feit dat zij niks kan bewijzen, niettegenstaande het feit dat zij stelt gehuwd te zijn met de verzoekende partij in Rusland (eenzelfde vaststelling dringt zich op met betrekking tot de verklaringen die de moeder van mevrouw K. heeft afgelegd bij de politie), lijken te volstaan als een bewijs dat er sprake zou zijn van een relatie die dermate beschermenswaardig was dat ze de verwerende partij er mogelijk toe zouden hebben gebracht om anders te besluiten dan zij heeft gedaan.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij nog andere elementen had kunnen laten gelden tijdens een gehoor, met name het feit dat zij wel over een adres beschikte, het feit dat zij over een geldig visum beschikte, het feit dat de politie onwettelijk is binnengevallen in het huis in Landen en zij tot slot nog de omstandigheden had kunnen toelichten waarin zij haar partner en de moeder van haar partner wenste te helpen ter gelegenheid van hun toekomstige verhuizing, constateert de Raad dat deze elementen allen betrekking hebben op de motieven in de eerste bestreden beslissing, met name de vaststelling dat

er in hoofde van verzoekende partij een risico bestaat op onderduiken en dat zij een gevaar is voor de openbare orde. Wederom kan erop gewezen worden dat de verzoekende partij niet dienstig een argumentatie kan opbouwen die betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, nu het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing onontvankelijk is bevonden.

Een schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, wordt niet aangetoond.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4.9. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES